

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 06.02.2008, sp. zn. 8 Tdo 65/2008, ECLI:CZ:NS:2008:8.TDO.65.2008.1

Číslo: 54/2008

Právní věta:

Hromaděním ve smyslu skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. se rozumí postupné neoprávněné opatřování (např. výroba, nakupování a jiné získávání) zbraní nebo střeliva za účelem získat je ve větším množství, jakož i jejich další přechovávání. Proto nelze za hromadění považovat situaci, ve které obviněný poté, co mu byl odňat zbrojní průkaz, sice odevzdal všechny své zbraně, avšak ponechal si dvě hlavní součásti zbraní a střelivo.

Trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 tr. zák. je v případě hromadění střeliva spáchán v rozsahu, který odpovídá této skutkové podstatě, jestliže jde o takové množství střeliva, jehož účinnost znamená pro bezpečnost společnosti a lidí srovnatelný stupeň ohrožení jako jedna zbraň hromadně účinná (srov. č. 44/1977 Sb. rozh. tr.). Z hlediska srovnatelnosti stupně ohrožení je nutno brát ohled na skutečnost, zda je či není střelivo neoprávněně hromaděno za současného neoprávněného držení zbraně umožňující jeho snadné použití.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.02.2008

Spisová značka: 8 Tdo 65/2008

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolené ozbrojování

Předpisy: § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného J. P. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 9 To 239/2007 a rozsudek Okresního soudu v Blansku ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 3 T 196/2006. Současně podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Blansku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 3 T 196/2006 byl obviněný J. P. uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák., jehož se podle popisu zjištěného skutku dopustil tak, že v období od 17. 6. 2003, kdy mu skončila platnost zbrojního průkazu, do měsíce června 2004, bez povolení přechovával a hromadil v místě svého tehdejšího zaměstnání, v kanceláři E. T. CZ, s. r. o., se sídlem A., zbraně a střelivo, a to 2 ks kompletního závěru, z toho jeden příslušný k vojenské opakovací pušce Mauser 98 a jeden příslušný k lovecké opakovací pušce Mauser 98, dále 65 ks nábojů do brokovnice ráže 16, z toho 57 ks tuzemské výroby zn. Sellier Bellot a 8 ks švédské výroby zn. Gyttorp, 64 ks kompletních ostrých nábojů ráže 7×57 tuzemské výroby zn. Sellier Bellot a zn. Považské strojárně, 8 ks kompletních ostrých nábojů ráže 7,62×25 Tokarev, výroby SSSR, 8 ks kompletních ostrých nábojů ráže 8 mm Gasser tuzemské výroby zn. Selleir Bellot, 27 ks kompletních ostrých nábojů ráže 9 mm Browning court tuzemské výroby Sellier Bellot a 19 ks kompletních ostrých nábojů ráže 9 mm Luger tuzemské výroby zn. Sellier Bellot a zahraniční výroby zn. Winchester, které byly dne 7. 4. 2006 nalezeny a zajištěny při prohlídce jiných prostor a pozemků ve smyslu ustanovení § 83a odst. 1 tr. ř. v sídle E. T. CZ, s. r. o., se sídlem v A.

Za tento trestný čin byl podle § 185 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen trest propadnutí věci, a to jednotlivých konkrétně ve výroku o vině specifikovaných věcí. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému též uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení střelných zbraní kategorie B, C v trvání dvou roků.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 9 To 239/2007 odvolání obviněného podané proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Obviněný J. P. prostřednictvím obhájce podal proti tomuto usnesení odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Tuto vadu shledal v tom, že soudy obou stupňů na zjištěný skutkový stav chybně aplikovaly ustanovení trestního zákona, jestliže shledaly, že se obviněný dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. Zdůraznil, že bylo prokázáno, že ve skutkových zjištění popsané střelivo získal v době, kdy byl držitelem platného zbrojního průkazu, a poté, co přišel o zbrojní průkaz a řádně odevzdal držené zbraně, již žádné další střelivo nezískal. Pokud si uvedené střelivo ponechal, bylo to proto, že ho policie při odevzdání zbraní ujistila, že to není protizákonné. Za těchto okolností zmínil, že jde u trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. o kvalifikovaný trestný čin, u něhož se vyžaduje vyšší míra společenské nebezpečnosti, již však v jednání kladeném mu za vinu neshledal. Dále poukázal na to, že o uvedený trestný čin jde jen tehdy, pokud někdo bez povolení hromadí, vyrábí nebo opatřuje zbraně a střelivo, tedy činí aktivní kroky k jejich získání, a to v době, kdy k tomu nemá povolení. Obviněný zdůraznil nedokonavý tvar sloves „hromadí“ „vyrábí“ nebo „opatřuje“ a dovodil, že se tak musí dít po delší dobu a opakovaně. Rovněž zmínil, že zákon zde nepoužil pojem „přechovávání“, což je podle něj pasivní držení střeliva, o které se však v jeho případě může jednat, jež ovšem dopadá na skutkovou podstatu trestného činu podle § 185 odst. 1 tr. zák. Obviněný též upozornil, že o trestný čin podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. jde jen tehdy, když se nahromaděné zbraně nebo střelivo ve vztahu k jejich účinnosti dají srovnat se stejným stupněm ohrožení jako je u jedné zbraně hromadně účinné. Podle obviněného ani o takový případ v projednávané věci nejde, protože ze součástí, jak byly pospány ve skutkových zjištěních, nelze sestavit zbraň, která by při obvyklém použití byla způsobilá usmrtit současně více lidí nebo jim způsobit těžkou újmu na zdraví.

Na základě těchto argumentů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a

následně podle § 265m tr. ř. sám rozsudkem rozhodl tak, že se obviněný zprošťuje podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby.

Dovolání obviněného bylo doručeno v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. Nejvyššímu státnímu zastupitelství, Nejvyšší soud však jeho písemné vyjádření do doby konání neveřejného zasedání neobdržel.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., že bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Obsah dovolání tudíž vyhovuje náležitostem formulovaným v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Při posuzování otázky, zda lze uplatněný dovolací důvod považovat za důvod uvedený v § 265b tr. ř., v souladu s dikcí ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a jehož prostřednictvím je možné namítat buď mylnou kvalifikaci skutku nebo vadnost jiného hmotně právního posouzení záležejícího v nesprávném posouzení některé další otázky, nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, Nejvyšší soud shledal, že obviněný své námitky uplatnil v souladu s tímto dovolacím důvodem.

Výhrady vůči subjektivní stránce, proti znakům skutkové podstaty trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. „hromadí, vyrábí, nebo sobě nebo jinému opatřuje“, jakož i pochybnosti o správnosti posouzení stupně společenské nebezpečnosti, jsou námitkami, jimiž obviněný brojil proti správnosti použité právní kvalifikace. Protože tyto námitky mají právní povahu, jak vyžaduje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., mohl ve vztahu k nim dovolací soud, když neshledal důvody pro odmítnutí dovolání, ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumat zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Obviněný byl uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák., jehož se dopustí ten, kdo bez povolení hromadí, vyrábí, nebo sobě nebo jinému opatřuje zbraně nebo střelivo. Podle tzv. právní věty soud prvního stupně naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. shledal v alternativě, že „bez povolení hromadil zbraně a střelivo“.

Se zřetelem na námitky obviněného je vhodné uvést, že ve smyslu § 3 odst. 1 tr. zák. jde o trestný čin tehdy, jde-li o čin pro společnost nebezpečný, který naplňuje formální znaky uvedené v trestním zákoně. Při posuzování otázky, zda skutek je či není trestným činem, je třeba postupovat tak, aby byla nejprve učiněna potřebná zjištění o rozhodných skutkových okolnostech a na jejich podkladě, zda prokázané skutkové okolnosti naplňují formální znaky trestného činu s tím, že aby se jednalo o trestný čin, musí být dány všechny uvedené znaky.

Pokud byl obviněný uvedeným trestným činem uznán vinným, bylo povinností soudů, aby na základě ve věci provedených důkazů zkoumaly, zda jsou dostatečně prokázány všechny znaky této skutkové podstaty po formální stránce, zda jsou tyto znaky zahrnuty zaviněním obviněného a zda takto objasněný čin dosahuje zákonem předpokládaného stupně společenské nebezpečnosti.

Soud prvního stupně ani odvolací soud se však dostatečně všemi těmito otázkami významnými pro správné právní posouzení činu nezabývaly a pochybily, pokud bez dostatečného uvážení všech rozhodných okolností došly k závěru, že obviněný spáchal uvedený trestný čin, aniž by posuzovaly naplnění jednotlivých základních zákonných znaků ze všech stránek, jež je nutné u tohoto trestného činu zkoumat.

Přestože soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „pod pojmem hromadění je nutno rozumět postupné opatřování spolu s dalším přechováváním“, dále se posouzením tohoto znaku se zřetelem na skutečnosti ve věci zjištěné nezabýval, a to ani tehdy, pokud uvedl, že „obviněný do doby, kdy byl držitelem příslušného zbrojního průkazu, hromadil předmětné zbraně a střelivo oprávněně, avšak v době, kdy přestal být držitelem odpovídajícího zbrojního průkazu, bylo další přechovávání zbraní a střeliva trestné“. Z této formulace plyne, že naplnění zákonem požadovaného znaku soud spojoval s „přechováváním“ a nikoliv s jeho „hromaděním“, jak vymezil v právní větě. Takto učiněný závěr je v logickém rozporu s použitou právní kvalifikací, neboť pojem, že obviněný zbraně „hromadil“, u něhož zákon předpokládá, že tak pachatel činí bez povolení, soud vztáhl k době, kdy byl obviněný držitelem zbrojního průkazu, tedy činil tak za situace, kdy k tomu byl oprávněn. Pro dobu, kdy obviněný již předmětné povolení neměl, protože nebyl držitelem zbrojního průkazu, soud dovozuje trestnost jednání obviněného z „dalšího přechovávání zbraní a střeliva“. Takový závěr však na použitou skutkovou podstatu plně nedopadá. Uvedená skutečnost vzbuzuje obavu o její správnosti obzvláště za situace, kdy soud prvního stupně tyto své úvahy nevysvětlil. Tyto nejasnosti neozřejmil ani odvolací soud, který se otázkou správnosti právní kvalifikace v odůvodnění svého rozhodnutí téměř nezabýval, když jen odkázal na správnost závěrů nalézacího soudu.

Nejvyšší soud přitom s ohledem na obsah spisu považuje za vhodné zdůraznit konkrétní okolnosti vzbuzující pochybnosti o správnosti použité právní kvalifikace. Předně je proto vhodné předeslat, že obviněný byl držitelem zbrojního průkazu, jehož platnost skončila dnem 17. 6. 2003. Podle popisu karty držitele zbrojního průkazu se podává, že dne 29. 6. 2000 byla provedena úschova zbraní a obviněný odevzdal zbrojní průkaz, v návaznosti na to, že mu bylo dne 12. 6. 2000 sděleno obvinění pro jiný trestný čin. K této kartě je připojen i soupis 8 ks zbraní, které obviněný v této souvislosti rovněž odevzdal.

Jestliže ustanovení § 64 odst. 1 zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu ve znění dalších změn a doplňků (dále jen „zák. č. 119/2002 Sb.“) stanoví, že držitel zbrojního průkazu je povinen do dvou měsíců ode dne následujícího po dni zániku jeho platnosti a) převést vlastnictví ke zbraním kategorie A, B nebo C nebo střeliva do těchto zbraní na jiného oprávněného držitele, b) požádat příslušný orgán o povolení k jejich znehodnocení, zničení c) požádat příslušný orgán policie o jejich předání podnikateli v oboru zbraní a střeliva za účelem jejich úschovy nebo prodeje, je zřejmé, že obviněný část své povinnosti splnil, protože odevzdal 8 ks zbraní a ponechal si jen v rozporu s uvedenou povinností pouze dvě součásti zbraně a celkem 191 ks nábojů z toho 65 ks do brokovnice a 126 ks kompletních ostrých nábojů. Zanechal je v pracovním stole v kanceláři svého tehdejšího zaměstnavatele E. T. CZ, s. r. o., a zůstaly tam umístěny i poté, co pracovní poměr u této společnosti ukončil.

Je tedy zcela zřejmé, že si obviněný součásti zbraně a střelivo opatřil v době, kdy byl ještě legálním držitelem zbrojního průkazu a poté, co byl povinen je po skončení platnosti průkazu vrátit, tak neučinil.

Pokud soudy takto zjištěné skutečnosti vyhodnotily tak, že obviněný zbraně a střelivo „bez oprávnění hromadil“, dostatečně tento pojem ve vztahu ke konkrétně zjištěným skutečnostem neposuzovaly a neuvážily, že znakem „hromadění“ ve smyslu § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. se rozumí postupné opatřování, které je chápáno v širším smyslu, a proto může zahrnovat i výrobu, nakupování a jiné získávání zbraní nebo střeliva. Patří sem i další přechovávání, které je nutné chápat v uvedeném kontextu a nikoli odděleně a izolovaně. Tento znak tedy vyjadřuje, že pachatel, který za situace, kdy k tomu nemá povolení, vědomě, veden snahou si je opatřit, postupně shromažďuje zbraně nebo střelivo v zásadě za tím účelem, aby ho získal ve větším množství. Z těchto důvodů nelze za „hromadění“ považovat situaci, ve které obviněný poté, co mu byl odňat zbrojní průkaz, sice odevzdal všechny své zbraně, avšak ponechal si dvě hlavní součásti zbraní a střelivo v nevelkém množství, které byl ve smyslu § 64 odst. 1 zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu ve znění

pozdějších předpisů, také povinen odevzdat. Jedná se tedy o aktivní činnost, pro níž je příznačné navyšování zbraní a střeliva právě se záměrem, aby ho bylo nakupeno co největší množství, a pro kterou je charakteristické i to, že toto jejich soustředování je záměrné a cílené.

Ve vztahu k uvedenému znaku se soudy, pokud obviněného uznaly vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák., nevypořádaly ani s tím, že obviněný si zbraně a střelivo zajistil v době, kdy byl držitelem zbrojního průkazu tak, že je zdědil (jak ve své výpovědi uvedl), a tyto posléze neodevzdal, tedy zda v jeho jednání lze spatřovat vědomou a cílenou snahu si opatřovat větší množství zbraní nebo střeliva, jak shora naznačené vymezení pojmu „hromadění“ předpokládá.

Kromě již zmíněného je vhodné poukázat i na to, že jestliže se podle ustálené judikatury za naplnění znaku „hromadění“ považuje držení dvou poloautomatických ručních palných zbraní a příslušného střeliva, protože jejich nekontrolovatelným hromaděním a možností jejich zneužití byla vzhledem k jejich povaze a větší účinnosti ohrožena bezpečnost společnosti a lidí (viz rozhodnutí č. [53/1975](#) Sb. rozh. tr.), o takový případ se v projednávané věci nejedná. Obviněný si totiž ponechal 2 ks kompletního závěru, z toho jeden příslušný k vojenské opakovací pušce Mauser 98, a jeden příslušný k lovecké opakovací pušce Mauser 98 a různé druhy nábojů, u nichž bylo nutné zkoumat, zda mají takovou účinnost, aby jimi byla ohrožena bezpečnost lidí, protože se nejednalo o zbraně ve vlastním slova smyslu, ale jen o jejich hlavní součásti, jak bude dále rozvedeno, a střelivo různého druhu.

V této souvislosti je rovněž potřeba zmínit, že soudy nezvažovaly, že hromadění, vyrábění a opatřování zbraní nebo střeliva bez povolení přichází do úvahy jen tehdy, když jejich množství a účinnost znamená pro bezpečnost společnosti a lidí stejný stupeň ohrožení jako jedna zbraň hromadně účinná (srov. rozhodnutí č. [44/1977](#) Sb. rozh. tr.). Zbraní hromadně účinnou je taková zbraň, která při obvyklém použití je způsobilá současně usmrtit více lidí nebo jim způsobit těžkou újmu na zdraví (např. kulomet, samopal, minomet, plamenomet, dělo, ruční granát apod.). Za zbraně hromadně účinné nelze považovat pušky, pistole, revolvery apod., a to ani za podmínky, že jsou způsobilé vypálit po jednom nabíjení více ran (tzv. zbraně samonabíjecí a opakovací).

Na základě této zásady měly soudy zkoumat, zda v projednávané věci se povaha a množství zajištěného střelného materiálu může považovat za stejně účinné a pro společnost a lidi vyvolávající stejné ohrožení, jaké nastane u jedné hromadně účinné zbraně. V tomto případě, když převážná část uvedeného materiálu představuje střelivo, jde sice o posouzení právní otázky, ale její vyhodnocení není možné jen na základě úvah soudu, protože jde o vysoce odbornou otázku vyžadující speciální znalosti, a proto bylo nezbytné, aby byla vyjasněna na základě buď odborného vyjádření a nebo znaleckým posudkem z oborou balistiky, což však soudy neučinily.

Vzhledem k tomu, že se soudy uvedenými skutečностями nezabývaly, nebyly objasněny zejména všechny potřebné skutečnosti pro závěr o tom, zda dané jednání obviněného lze pod uvedenou právní kvalifikaci podřadit, a to nejen k zmiňovaným formálním znakům, ale i ve vztahu k objektivní, tak zejména i subjektivní stránce.

Je tak nutné připomenout, že ve smyslu § 4 tr. zák. je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem [úmysl přímý podle § 4 písm. a) tr. zák.], nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn [úmysl nepřímý podle § 4 písm. b) tr. zák.], přičemž k naplnění subjektivní stránky úmyslného trestného činu postačuje, je-li spáchán alespoň v úmyslu nepřímém.

Vhodné je také uvést, že zavinění ve formě úmyslu (i nedbalosti) vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze

přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání trestného činu došlo. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle.

Soud prvního stupně sice shledal, že obviněný uvedený čin spáchal v nepřímém úmyslu, což vysvětlil tak, že „obviněný věděl, že svým jednáním, tedy dalším přechováváním zbraní a střeliva může porušit zájem na bezpečnosti lidí proti možnému ohrožení života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovatelného držení střelných zbraní a střeliva, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn. Obviněný byl v minulosti držitelem zbrojního průkazu, a musel si být tedy vědom, jakým způsobem má naložit se zbraněmi, střelivem, poté, co příslušné oprávnění pozbude“. Soud však nehodnotil tyto své závěry ve vztahu k obhajobě obviněného, který se opakovaně v průběhu trestního řízení hájil tím, že když mu odebírali policisté zbraně, řekli mu, že si má oddělat závěry a optiku a že mu je nechají. V dovolání obviněný též uvedl, že při odevzdání zbraní na policii, byl ujištěn, že pokud si ponechá střelivo, že to není protizákonné.

V duchu této obhajoby obviněného, které doposud nebyla věnována pozornost a nebylo zkoumáno, zda skutečně byl obviněný uvedeným způsobem informován, závěr o naplnění subjektivní stránky trestného činu, tedy že obviněný jednal v nepřímém úmyslu, zůstal za současného stavu dokazování neobjasněn, neboť nebyl posuzován ze všech shora zmíněných zákonných hledisek. Potřebná pozornost v této souvislosti nebyla věnována tomu, že obviněný, když byl povinen ve svém zaměstnání skončit, zde v kanceláři v pracovním stole, zcela neuspořádaně uložené části zbraní a střelivo zanechal, a nikdy sám z vlastní vůle neučinil žádné kroky k tomu, aby je získal zpět. Podle fotografií pořízených na místě, kde byly zbraně a střelivo zajištěny, lze usuzovat na to, že obviněný měl náboje sice uzamčeny v psacím stole, ale byly zde nedbale ponechány v zásuvkách mezi jinými věcmi a celkově činily spíše dojem nepořádku. Bylo by proto možné usuzovat spíše na lhostejný postoj obviněného, který o ně poté, co opustil zaměstnání, nejevil zájem. Jejich objevení totiž bylo otázkou náhody, protože je zjistila policie při domovní prohlídce vedené proti jiné osobě v jiném trestním řízení.

Kromě těchto vad Nejvyšší soud rovněž shledal, že soudy dostatečnou pozornost nevěnovaly ani materiální stránce trestného činu, jímž obviněného uznaly vinným, a nehodnotily ho z hlediska z ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák., podle kterého je stupeň nebezpečnosti činu pro společnost určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Soud prvního stupně, který stupeň společenské nebezpečnosti činu sice hodnotil, však na straně 5 svého rozhodnutí ve vztahu k této otázce pouze konstatoval, že „stupeň společenské nebezpečnosti je zvyšován způsobem uskladnění zbraní a střeliv, kdy k němu měly přístup další osoby a žádným způsobem nebyly zajištěny proti případnému zneužití“. Je tak patrné, že posuzoval jen část okolností, k nimž je povinen přihlížet. Přitom však způsob, jak byl střelný materiál uložen, nerozebíral ze všech okolností, které z obsahu spisu vyplynuly, zejména nezkoumal to, že v době, kdy byly zbraně a střelivo nalezeny, obviněný nebyl po dlouhou dobu zaměstnancem společnosti, u níž je před ukončením pracovního poměru zanechal, a tudíž v uvedené době nemohl o zbraních a střelivu svobodně rozhodovat. Podle názoru Nejvyššího soudu tato skutečnost svědčí spíše ve prospěch obviněného, tedy pro nižší společenskou nebezpečnost uvedeného trestného činu.

V případě všech vyjádřených nedostatků, z nichž vyplývají pochybnosti o správnosti použitého právního posouzení, lze vytknout i to, že když soud prvního stupně uvedl, že „v době, kdy obviněný přestal být držitelem odpovídajícího zbrojního průkazu, bylo další přechovávání zbraní a střeliva trestné“, shledával trestnou činnost obviněného v tom, že bez povolení zbraně a střelivo „přechovával“. Soud prvního stupně ani odvolací soud však již tuto úvahu podrobněji nerozvedly a nevysvětlily. Rozhodně v této souvislosti nezkoumaly, a dále se nezabývaly tím, že by tento závěr

mohl nasvědčovat možnosti jednání obviněného posoudit i podle mírnější právní kvalifikace jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. Podle něho se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo bez povolení vyrobí, opatří sobě nebo jinému střelnou zbraň anebo ji přechovává. Z této dikce je totiž zřejmé, že trestné jednání pachatele spočívá právě v „přechovávání“, což je činnost, kterou soud prvního stupně, v rámci svých úvah ve vztahu k trestnému jednání obviněného rovněž dovozoval.

Soudu prvního stupně, stejně jako i odvolacímu soudu je proto potřeba vytknout, že ani této skutečnosti nevěnovaly žádnou pozornost. V případě úvah směřujících k možnosti posoudit trestné jednání obviněného jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák., by totiž bylo nutné zvažovat zejména to, že tento trestný čin se vztahuje toliko na střelnou zbraň a nikoliv na střelivo. Na tuto právní kvalifikaci by dopadaly pouze dva kusy kompletního závěru, z nichž jeden byl zařazen do kategorie „A“ a druhý „B“ nebo „C“ (viz odborné vyjádření ve spisu), neboť se jedná o hlavní části zbraně, které podle ustanovení § 3 odst. 2 zák. č. 119/2002 Sb. mají stejnou povahu jako zbraň.

Na základě všech shora popsanych výhrad Nejvyšší soud považuje použitou právní kvalifikaci za nedostatečně objasněnou, a proto dovolání shledal důvodným. Na základě toho podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 9 To 239/2007 a rozsudek Okresního soudu v Blansku ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 3 T 196/2006, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Blansku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Tímto postupem se věc vrací soudu prvního stupně, aby ze všech hledisek shora uvedených znovu pečlivě projednal a poté s přihlédnutím ke všem shora zmíněným zásadám a pravidlům o činu obviněného znovu rozhodl.

Na soudu prvního stupně bude, aby znovu obviněného vyslechl jednak k okolnostem, za nichž uvedené zbraně a střelivo získal, ale i k tomu, z jakých důvodů zbraně ponechal na uvedeném místě a nečinil žádné kroky k tomu, aby je ze své bývalé kanceláře odvezl. Dotázán by měl být i na to, s jakými policisty jednal při odevzdávání zbraní, a pokud budou určeni, vyslechnout je k tomu, zda obviněnému podali informaci o tom, že střelivo a součásti zbraní nemusí vracet.

Bude též potřeba příbráním znalce nebo odborným vyjádření objasnit, zda zajištěné zbraně a střelivo odpovídají charakteru nebezpečnosti zbraně hromadně účinné, jak je výše konstatováno.

Poté bude nutné pečlivě posoudit všechny skutkové podstaty podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. a vypořádat se s výhradami, které Nejvyšší soud výše naznačil a které vyvolávají o její správnosti vážné pochybnosti. Předběžně lze proto jen naznačit, že se možnost tohoto právního posouzení jeví málo pravděpodobná s tím, že po formální stránce by se spíše mohlo jednat o trestný čin podle § 185 odst. 1 tr. zák., avšak to za předpokladu, že budou naplněny všechny jeho znaky ve vztahu k subjektivní stránce a že o uvedený trestný čin půjde i z hlediska materiální stránky.